

Teatrul de Stat
din Oradea

—secția română—

ACEȘTI ÎNGERI TRIȘTI

de D. R. Popescu

REVOLTA DE PE CAINE

de H. Wouk

Am revăzut cu interes evoluția colectivului orădean, la un interval scurt, și putem spune că am regăsit aceeași rigoare profesională și aceeași sobrietate în modul său propriu de elocință, care nu vizează originalitatea cu orice preț, ci adâncimea veridică a motivelor abordate. Am revăzut *Revolta de pe Caine* și am apreciat, de pildă, timbrul la fel de grav al spectacolului, concentrarea în joc, maniera de definire a unor portrete prin aceeași grijă față de detalii, față de nuanța caracteristică. Regizorul Szombatti Gille Otto a intervenit inspirat, în câteva rinduri, dînd parcă ansamblului o participare mai vie, un ton mai meditativ, mai interiorizat și o cursivitate mai logică prin comprimarea finalului. Duelul procuror-avocatul apărării și-a menținut aceeași tensiune în înfruntarea directă dintre interpreții Ion Mîinea și Eugen Țugulea; judecătorul (Nicolae Toma) a dominat calm și cu o ușoară tentă de ironie dezbaterile, iar depozițiile martorilor s-au transformat în mici recitaluri de virtuozitate, în care au excelat Eugen Harizomenov și Dorel Urdăleanu, Jean Săndulescu (pe care l-am găsit de data aceasta perfect expresiv, ceea ce înseamnă că am exagerat noi în aprecierea inițială), Nicolae Barosan și George Pintilescu. Un spectacol care va trebui să mai țină afișul, pentru interesul dezbaterii sale, pentru maturitatea cu care a fost transfigurat pe scenă.

Am văzut și o recentă premieră, cu piesa lui Dumitru Radu Popescu *Acești îngeri triști*, în montarea tinărului regizor Al. Colpaci în scenografia Tatianeii Manolescu-Uleu. Despre autoritatea și fantezia regizorală a lui Al. Colpaci am avut un punct de referință. La Oradea, urmărind pamfletul scripitor în aluzii și vervă, *Regele gol* de E. Svart, unde el s-a desfășurat în voie, brodînd o suită de gaguri pe nervurile ingenioase ale unui desen viu și complet. Aici, în portretizarea exactă a personajelor contradictorii ale lui D. R. Popescu a fost mai puțin sigur, mai puțin stăpîn, i-a scăpat ceva, sau n-a

Dorina Păunescu (Silvia) și Eugen Harizomenov (Ion) în „Acești îngeri triști” de D. R. Popescu, la Teatrul de Stat din Oradea, secția română

seama de ceva foarte important din timbrul original de manifestare al acestora, pentru că în ansamblu spectacolul e corect, pe drept am putea spune, dar n-are elocință și flacără, nu tulbură, nu scoate vibrații de poezie din mersul său contorsionat. Un interpret foarte talentat, Eugen Harizomenov, dă un recital solitar de originalitate și bogăție interioară, e dinamic, divers, simpatic și grav, e încețat și destins, compunînd din zeci de fațete un portret viu și verosimil al acestui Ion care se lasă atît de greu caracterizat. Dar interpretul e singur, la bogăția universului său nu răspunde o altă bogăție, pe care ar fi trebuit, în primul rînd, s-o dezvăluie partenera de freamăt și aspirație, căreia i s-a încredințat rolul Silviei, Dorina Păunescu. Nu știm dacă Dorina Păunescu avea sau nu datele reale ale personajului, nici nu știm cine ar fi putut să le aibă, dar e cert că evoluția ei a fost sub nivelul scontat, cuminte și teatrală, ceea ce a lipsit spectacolul de o necesară reciprocitate poetică, de unda unui consens în aspirații. De vină poate că a fost amprenta prea izbitoare de teatral care a dominat montarea — de la siluetele de bilci expuse în permanență privirilor și redînd, grotesc, chipul personajelor; poate că altceva să fi fost de vină; în orice caz, absența tonului de naturalețe și de corespondență gravă în aspirația spre puritate a răpit astfel spectacolului forța revelatorie la care invită substanța piesei.

C. Paraschivescu